

GYMOPED

2019 / 03

1. číslo

Gymnázium, Střední pedagogická škola,
Obchodní akademie a Jazyková škola
s právem státní jazykové zkoušky Znojmo,
příspěvková organizace

01

Editorial

02 - Plán akcí

03 - Mé druhé já

04 - Novinky v okolí

05 - Journclub

06 - Přiznání GPOA - téma k zamyšlení?

07 - Lyžování na Lipně

08 - Whispering crowd - kapela s velkou budoucností?

09 - Rozhovor

10 - Recenze

11 - Světové rekordy překonané od posledního čísla

12 - Maturitní šílenství

Redakce

Šéfredaktor: Jan Ondruš (G6.A)

Zástupkyně šéfredaktora: Viktorie Štyriaková (G2.B)

Editoři: Adam Štraus (G6.A), Jan Ondruš (G6.A)

Grafika: Adam Štraus (G6.A)

Redaktoři:

Kristýna Míčová (P3.B), Martin Gregor (G2.B), Jan Stulhofer (bývalý student), Jolana Jelínková (P2.B), B.A Emily Kohlman, Mgr. Eliška Krausová

Velkou měrou k výsledné podobě přispěly:

Bc. Radka Malinová, Gabriela Mrkvičková (P2.B), Pavlína Vojtěchová (G6.A)

PARTNERSKÁ ŠKOLA SKUPINY ČEZ

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

po trochu delší (a věřte, že neplánované) odmlce se na scénu vrací školní časopis pod starým známým názvem GymOPed. Pro rutinéry, kteří nemají rádi změny, mám však špatnou zprávu, název je možná to jediné, co nynější a dřívější časopis spojuje. Změnilo se nám vedení, redakce, která není nikterak vymezená a čítá v podstatě všechny studenty na škole (kteří budou pochopitelně ochotní něco napsat) a také forma. Časopis díky poměrně nízkým „tržbám“ z prodeje přesídlil na web a bude tedy vycházet pouze v elektronické verzi.

Teď už však k momentálnímu číslu. Přestože jde o první vydání ve školním roce 2018/19, pokusíme se zabírat aktuálními tématy. Nechybí proto články o plánu akcí (až do konce školního roku), lyžařském kurzu na Lipně, či žurnalistickém klubu, který u nás na škole vede sympatická Emily, kterou jistě znáte z hodin angličtiny. Na své si přijdou i milovníci knížek (kterým mohu jen doporučit přečíst si recenzi), fanoušci ve Znojmě již poměrně profláknuté kapely Whispering Crowd, či maturanti, kteří před zkouškou zrovna neoplývají sebevědomím a chtějí si vyslechnout pár rad od člověka, který závěrečnou zkoušku zvládl takřkajíc s prstem v nose.

Jelikož jde o první číslo publikované v novém hávu, budeme rádi za jakékoliv připomínky, konstruktivní kritiku a nápady, jak učinit časopis lepším a posunout ho dál.

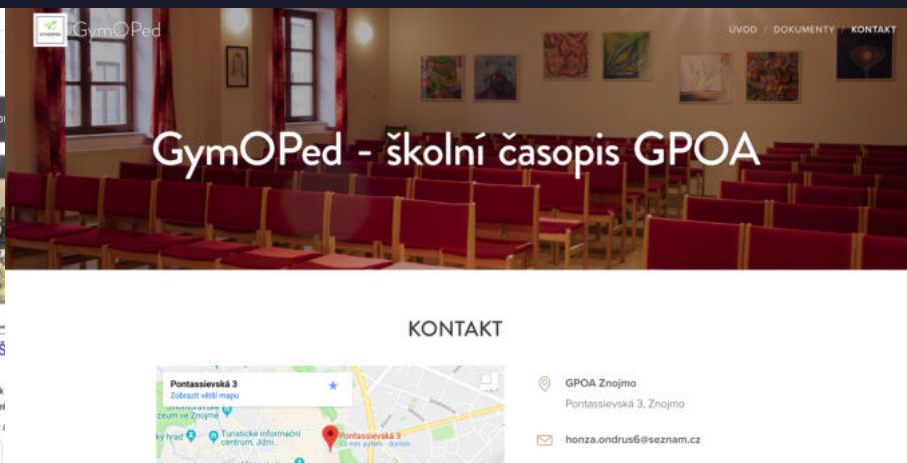
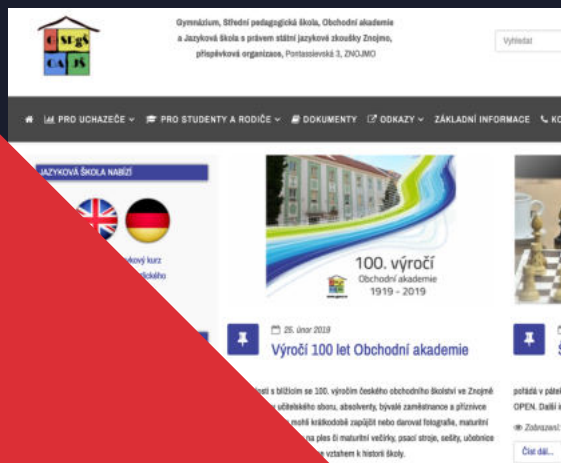
Pevně doufám, že se vám první číslo školního roku 2018/19 bude líbit a přeji příjemné počtení.

Jan Ondruš
Šéfredaktor
G6.A

Kde časopis najdete?

www.gpoa.cz

www.gymoped.webnode.cz

02

Plán akcí

Období lyžařských kurzů je úspěšně za námi, ale co nás čeká teď? Teď právě začíná to, troufnu si říct, zajímavější období druhého pololetí – období přijímacích zkoušek, maturit atd. Ale proberme si to postupně...

Přijímací řízení započne středou 6. března, kdy se na naší škole konají přijímačky nanečisto. Hlavní část přijímaček se koná až v dubnu před Velikonocemi. Konkrétně 12. a 15. dubna budou přijímací zkoušky skládat všichni studenti, kteří se budou hlásit na čtyřleté obory naší školy, a s tím se pojí příjemná zpráva pro studenty gymnázia a SPgŠ a to ta, že na oba tyto dny udělil pan ředitel pro naši budovu volno! Druhá část přijímacích zkoušek se bude konat 16. a 17. dubna, kdy budou přijímačky skládat páťáci, kteří mají zájem o studium na osmiletém gymnáziu, a společně s nimi budou ve stejné termíny skládat praktické přijímací zkoušky studenti, kteří se budou ucházet o obor PMP. Náhradní termíny pro všechny obory jsou pak 13. a 15. května. Spolu s přijímacími zkouškami nás ale ještě čeká pár změn ve výuce a to: středa 10. dubna – výuka do 11:30 (všechny obory) a čtvrtek 11. dubna – výuka od 10.50 (vyšší gymnázium a SPgŠ).

Po již zmiňovaných volnech a zkrácených dnech nás čekají velikonoční prázdniny (18. 4. – 22. 4.) a duben zakončíme posledním zvoněním, které letos připadá na 29. dubna.

Květen bude samozřejmě v duchu maturitních zkoušek, ale s těmi si nemusíme (až na maturanty) zatěžovat hlavu. Pro nás z toho naopak plyne pár dalších volen a zkrácených dní – ve čtvrtek 2. 5. se na naší budově bude učit pouze do 12.30 a v pátek je ředitelské volno pro celou školu. Do toho nám přibudou dva další volné dny – středy 1. a 8. května, kdy jsou státní svátky. 7. května nás ale čeká ještě studentský svátek Majáles, kterého se naše škola tradičně zúčastní, opět bude městem procházet studentský průvod a poté bude až do večera probíhat na náměstí program, ze kterého si každý vybere to svoje. Ústní maturitní zkoušky budou probíhat od 20. května až do 31. května a nezbyvá nám než popřát maturantům hodně štěstí a pevné nervy!

V květnu také na chvíli opustí budovu školy studenti pedagogické školy, kteří si budou v období ústních maturit plnit své praxe.

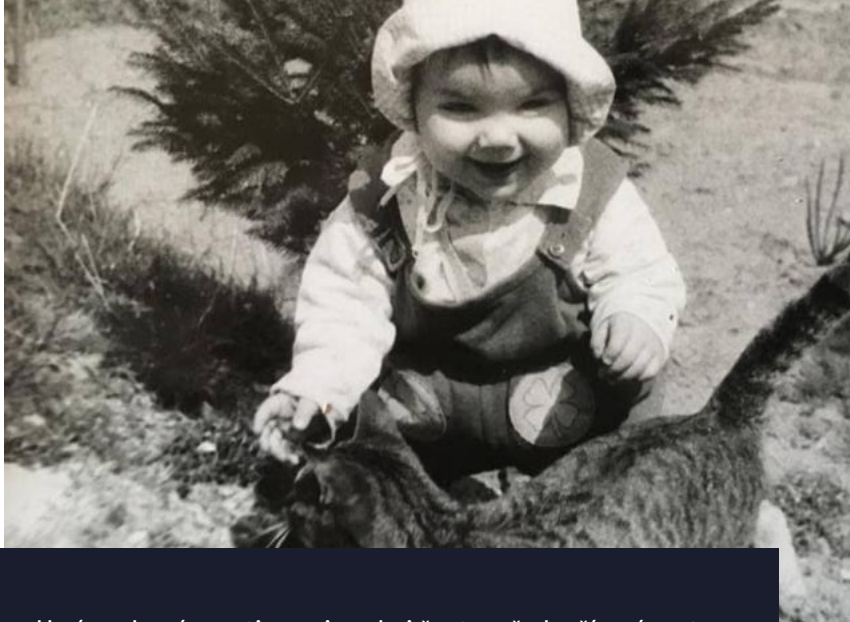
A jdeme do finále! Květen se přehoupne do června, měsíce sportovních kurzů, výletů, opravování známek a dohánění absence. Mimo to nás ale čeká velká oslava 100. výročí Obchodní akademie. 21. června čeká nižší gymnázium tradiční Ekoden. Klasifikace se uzavírá 21. června a pak už nás čeká jen zasloužený oddech v podobě školních výletů (25. – 27. června) a se spolužáky se na dva měsíce rozloučíme 28. června při předávání vysvědčení.

Ale to už hodně předbílám, každopádně těšit se na léto už v březnu přece není na škodu, no ne?

Adam Štraus
G6.A

03

Mé druhé já

Česat, krmit, mazlit, pudrovat, ňuňat, obdivovat, nosit, zlobit se a zase česat, krmit, mazlit, pudrovat, ňuňat, zlobit se, a tak pořád dokola... Zdálo by se, že mluvím o miminku, ale ne, mluvím o životě s kočkou. A jak se to tak člověku stane? Tak na tohle se často zoufalým tónem ptá i můj tatínek.

Zajímá vás, kde se to tedy celé zvrtilo?

V jednom venkovském stavení před 36 lety. Kde se vzalo, tu se vzalo obyčejné děvčátko a obyčejné koťátko. Kam šlo děvčátko, šlo i koťátko a mnohdy tomu bylo i obráceně. Děvčátko šplhalo po stromech, půdách a lezlo prostě po všech čertech, jen aby mohlo slyšet ten magický zvuk, když kočka vrní. Co se těch dvou rodiče nahledali, ti dva ovšem zatím spokojeně na půdě v seně vegetili.

Roky utíkaly, a s nimi sílila i moje láska ke zvířatům, obzvláště ke kočkám. A tak jsem si pořídila kočičku Adélku. A jak praví Hemingway: „One cat leads to another cat.“ Tak tomu i je. Jedna kočka nikdy nestačí, kočky jsou jako chipsy. Když si vezmete jednu, nemůžete přestat.

U nás v domácnosti panuje velmi často, především ráno, tzv koordinovaný chaos. Pravou rukou utírám čaj rozlitéj po stole, levou chytám další hrnek, nohou odstrkuji kocoura, který zespod zvědavě obhlíží situaci, dalšímu výchovně s varovným pohledem foukám do obličeje na stole, aby z něj teda okamžitě slezl. Mezitím periferně vnímám nervózní pochodování a poskakování zbytku našeho kočičího osazenstva u prázdných misek. Starší syn se s ospalým výrazem pokouší proboujet do koupelny, je to výzva. Přeskočit, uskočit, odsunout, sundat z krku, z nohy – hurááá, je tam! Teď je na řadě mladší – po chvilce to úspěšně zvládá i on.

Teď se možná ptáte, co že je na chování koček vlastně tak strhujícího? Pro mě úplně všechno. Miluji různorodost povah koček. Sleduji chování koček nalezených a zachráněných z ulice oproti šlechticům s PP (průkaz původu). Kočky jsou úžasná stvoření s terapeutickými schopnostmi. Zklidňují, léčí a filtrují negativní. Jsou samostatné a zároveň společenské. Jsou fascinující! Prostě život s kočkou je vždy o chlup lepší. Kočičí svět mě pohltit natolik, že jsem se rozhodla pomáhat depozitům a útlukům zachraňujícím kočky.

Rok a půl jsem jako dobrovolnice pomáhala Kočičímu azylu Znojemska, v současné době pomáhám Depozitu Flíček. Moje charitativní Já se sobecky tetelí blahem vždy, když pomůže jakékoli živé bytosti. Proto jsem byla velmi potěšená, když mě oslovil pan kolega Jansa s žádostí o pomoc Útluku Přímětice, který se stará o opuštěné pejsky a kočičky. V lednu se mnoho z nás na této sbírce podílelo. Majitelka útluku byla opravdu dojatá, když uviděla, jak obrovské pomoci jsme schopni. Pejsci i kočičky dostali konzervy, pamlsky, granulky, hračky a spoustu dalšího. Paní ošetřovatelky ocenily čistící prostředky, houbičky a jiné potřebné věci na péči o jejich čtyřnohé svěřence.

Jsem velmi ráda, že GPOA je CHARITATIVNÍ A MÁ SRDCE.

Mgr. Eliška Krausová
pedagog

Kvízová otázka pro všechny vzorné čtenáře, kteří dočetli až sem.

Kolik má paní učitelka Krausová doma kočiček? a) 2 b) 4 c) 7 d) 9

Správná odpověď - C

04

NEWS

MAJÁLES NA GPOA

V uplynulém měsíci rozhodovali studenti nejvyššího postavení o formě a podobě Majálesu za naši školu. Jelikož Majáles jako takový nemá stanovené téma, bylo úkolem studentů, kteří se o tuto akci zajímají, téma pro naši školu vybrat. Rozhodovalo se o tom na velké majálesové schůzi ve velké tělocvičně ve středu 6.března. Z nabízených možností si dav vybral dvě témata – proužky a rock'n roll. O finálním verdiktu se nyní rozhoduje na facebookové anketě, kterou naleznete na facebookové stránce studentského parlamentu, zapojit se může každý z vás. O králi a královně se bude hlasovat v průběhu příštího měsíce.

NOVÝ KRYTÝ BAZÉN

Město Znojmo může očekávat podporu od některých obcí v regionu při zamýšlené stavbě nového krytého bazénu. Sloužit by sice měl prioritně především školákům při povinných kurzech plavání, ovšem o jeho využití určitě nebude nouze, přihlídneme-li k aktuálnímu stavu lázni ve Znojmě.

ORLI ZNOJMO PO ODMLCE OPĚT V PLAY-OFF EBEL LIGY

Úterní venkovní vysokou výhrou nad Dornbirnem 8:1 si znojemští orli s dvoukolovým předstihem zajistili postup do čtvrtfinále EBEL ligy. Nadstavbovou část tedy zvládli na jedničku a mohou jen předpovídat, který z mocné vedoucí trojice Vídeň, Graz, Klagenfurt si Znojmány vybere jako svého soupeře. Nicméně bitva jménem play-off může začít.

Další novinky z okolí byly pro nízkou míru jejich zajímavosti z čísla odstraněny, vedení nechtělo riskovat znechucení čtenářů hned v 1. čísle.

Pro zvědavé – v Brně bude pravděpodobně znovuzkříšena Arnoldova vila a v Děčínské ZOO se narodil klokan.

05

JOURNCLUB

unusual opportunity for young journalists

Journ Club Znojmo, created by U.S. Fulbright Fellowship English teachers Emily Kohlman and Alex Saulenas, is an after-school club focused on journalism, media literacy and practicing written and spoken English for students attending GPOA and SZŠ.

Students run the club's website – www.journclubznojmo.weebly.com – and create their own content, whether it's for a travel blog or a movie review. Additionally, students can amp up their English practice by adding in videos, pictures and sound bites to accompany their written work.

In addition to reviewing movies, music and making memes, students review global issues and interview locals about events happening in Znojmo. Most recently, students interviewed Jakub Malačka, Znojmo's deputy mayor, about his trip to the U.S. They are working on translating the interview entirely to English to post on the website, and they are also editing a multimedia story about Malačka's trip – complete with pictures and audio from the interview.

Students who participate in the club by posting content to the site are eligible for an all-expenses-paid trip to visit Czech Television's Prague studio and meet with reporter Martin Řezníček in the beginning of June. Prior to working from the Prague studio, Řezníček reported from Washington for five years and covered the 2016 U.S. presidential election.

The club meets every Thursday at 14.30 in Balance Café (location subject to change), and students are welcome to drop by anytime until the meeting ends at 16.00. If you are interested in writing stories or maintaining a blog on a subject of your choice but cannot attend meetings at this time, please send your ideas to Emily at kohlman@gpoa.cz.

Emily Kohlman
English teacher

Přiznání GPOA

Téma k zamyšlení?

Jeden z problémů, který se v nedávné době vyskytl na naší škole, je nepřiměřené vyjadřování studentů na „Přiznání GPOA“. Na sociálních sítích byly vytvořeny stránky, které měly sloužit k nehanlivému pobavení či k slušnému anonymnímu vyjádření k nějakým nesrovnalostem týkajících se naší školy. Bohužel se tyto stránky staly sociální patologií, která vyvrcholila k tomu, že se staly předmětem projednávání na zasedání studentského parlamentu.

Jsme bytosti lidské, a tudíž máme sklony k chybujícím chování. Je však důležité si uvědomit, že to nás neopravňuje k tomu, abychom chyby opakovali, pokud jimi zasahujeme do života druhých osob. Zcela neadekvátní vyjadřování některých našich studentů zapřičiňuje posměch, pohrdání a pomluvy na úkor ostatních žáků. Takové chování je neakceptovatelné, a proto apelujeme s prosbou, abychom se zamysleli nad svým chováním. Předpokládám, že každému z nás je nepříjemné být středem posměchu, veřejné šíření osobních záležitostí nebo být obětí pomluv. A pak se tedy ptám, proč to, o čem víme, že je naprosto nemorální a nepříjemné, děláme?

Účel tohoto článku není shodit osoby, které se špatně vyjadřovaly na přiznáních GPOA vůči některým lidem, či proti nim ostatní studenty poštvat. Účel tohoto článku je těmto osobám připomenout, že jejich chování není správné a je zapotřebí učinit změny v jejich chování.

Za důležité také považuji zmínit skutečnost, že napadení cti člověka, tzn. šíření pomluv, je podle paragrafu 49 zákona č. 200/1990 Sb. přešůpek. Vzhledem k tomu, že zákon nestanoví výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačuje k odpovědnosti za tento přešůpek zavinění z nedbalosti. Za tento přešůpek může být jeho pachatel uložen pokuta až do výše 1000 Kč. Čest člověka však neochraňuje pouze přešůpkový zákon, ale i zákon trestní. Tudíž není narušováno „pouze“ sociálně kolektivní soužití, ale je tím i porušován zákon ČR.

Jak zní citát: „Normální soužití není v neexistenci konfliktů, ale jejich šťastné vyřešení.“ tak pevně doufám, že i tomuto konfliktu se dostane jeho vyřešení.

Na světě je už dost věcí, které z lidí, přirozeností šťastných, dělá nešťastné. Tak proč do našich životů takových věcí vnášet víc. Poučme se z chyb a vyvarujme se jejich opakování. Do jisté míry si můžeme ve školních institucích i my sami tvořit příjemnější prostředí.

Jolana Jelínková
P2.B

07 Lyžování na Lipně

Bylo nedělní ráno. Pro řadu studentů bylo toto ráno zcela obyčejné a většina v tu dobu ležela ještě v posteli. Ovšem pro některé studenty (konkrétně studenty ze tříd G6.A, G2.B, P1.A a P1.C) toto ráno bylo poněkud netradiční. Možná už jen tím, že museli vstávat neobvykle brzo, což není pro neděli zvykem. To nebylo ale hlavním důvodem tohoto nevšedního rána, jelikož tímto ránem nám začal šestidenní lyžařský kurz na Lipně.

Po příjezdu jsme se ubytovali v chatě Lanovka, která se nachází přímo u sjezdovky, takže naše ranní cesta k výcvikům nebyla vůbec dlouhá. Cesta, která ovšem byla poněkud dlouhá, byla ta, když jsme museli s lyžáky na nohách a lyžemi na rameni vyšlapat do čtvrtiny kopce za účelem zjistit, jaké jsou naše lyžařské schopnosti, s čímž souviselo rozřazování do družstev.

Každý den jsme pak více nebo méně pilovali naše lyžařské schopnosti, které se určitě zlepšily pod vedením našich instruktorů – paní profesorkou Hružovou, která převážně pečovala o první družstvo, paní profesorkou Nesnídalovou, která byla vzorovým příkladem ideálního lyžaře pro druhé družstvo a panem profesorem Kolářem, který byl oporou pro družstvo třetí. V posledním dni jsme všechny družstva sjednotili a měli společné volné jízdy, což svědčí o tom, že se lyžařské schopnosti u všech vylepšily.

Všechna družstva si také měla možnost vyzkoušet jízdu na bladech, což se těšilo veliké oblibě.

Již od samého počátku nás doprovázelo krásné prosluněné počasí, které člověk dostane pouze za odměnu, jak řekla paní Nesnídalová, vedoucí kurzu, a asi jsme si ho tedy zasloužili. Sníh a horké sluneční paprsky si trochu odporují, a tudíž byl sníh zejména v odpoledních hodinách rozbředlý, ale to nám nijak nevadilo, ba naopak jsme se naučili jezdit i na horším sněhu.

Lyžařský lazaret vedla paní doktorka Klára Novotná, které moc děkujeme za péči. Naštěstí nemusela řešit žádná závažná zranění, protože jsme zkrátka dobří lyžaři.

Co se týče znalostí o Horské službě, tak o ty nás jeden večer obohatil zkušený horský záchranář pan Hladík, který za pomoci dobrovolných asistentů z řad studentů předvedl, jak probíhá zásah u zraněné osoby na svahu. Zhruba do půlky přednášky měl paní doktorku Novotnou za jednu ze studentek a tykal jí. Po zjištění, že je lékařka, si pak u ní během zbytku přednášky ověřoval veškeré své výroky o první pomoci.

Pan Hladík na nás zapůsobil jako dobrý kamarád, a tudíž jsme neváhali na něj druhý den zamávat, když se kolem nás řítil na sněžném skútru. Co nám ale nedošlo, bylo, že hledal zraněnou osobu, která potřebovala jeho pomoc, ale naším máváním jsme ho přilákali k sobě, přetože nám nic nebylo, jen jsme tak možná vypadali, protože jsme si zrovna v leže užívali horké sluneční paprsky a nabírali síly po slalomu, který jsme si mohli několikrát vyzkoušet. Pan Hladík byl ovšem profesionál, a tudíž když zjistil, že na něho máváme jenom, protože ho známe, jen se pousmál a odjel dál hledat zraněnou osobu. Možná poučení pro příště – nikdy nezdravte na svahu horské záchranáře máváním.

Na svahu jsme také mohli využít skicross, který nám posloužil jako uvolnění po lyžařských cvičeních. Ve středu odpoledne jsme místo lyžařských bot obuli boty obyčejné, jelikož nás čekala procházka po bahnité cestě do kopce na Stezku korunami stromů. Asi nemá cenu lhát, když řeknu, že po cestě nikdo neokusil, jaké to je mít celou bundu (bílou) od bláta. Co se týče samotné Stezky korunami stromů, tak ta nám nabídla krásný výhled na okolní krajinu v kombinaci s jasnou, slunečnou oblohou, ale také poučné informace týkající se stavby samotné stezky nebo informace o lese. Při výstupu jsme také mohli vyzkoušet chození několik metrů nad zemí pro vratkých překážkách. Někteří studenti si poté zkrátili cestu dolů ze stezky tobogánem a cestu z kopce dolů k chatě si zájemci zprjemnili na bobové dráze.

Jídlo na chatě nebylo vůbec špatné, ovšem pro nás, hladové studenty, bylo značně nedostačující, ale to jsme řešili nákupem v nedaleké jednotě. Ti odvážnější z nás dokonce vařili, přestože na každém pokoji byl detektor kouře. Mezi největší speciality patřily jednoznačně špagety s kečupem. Co se týče večerů, tak ty jsme trávili ve skupinkách na pokojích, což výrazně přispělo k utužování vztahů.

I přes drobné pády (po nichž následovaly kreativní výmluvy ve stylu: „spadla mi šiška do oka“) jsme si tento lyžařský kurz všichni společně užili a budeme na něj s širokým úsměvem vzpomínat ještě dlouho. Děkujeme našim profesorům za jejich trpělivost na svahu i mimo něj a za jejich důvěru k nám.

Martin Gregor
G2.B

08

Whispering crowd kapela s velkou budoucností?

Whispering crowd, přeloženo do češtiny jako „šeptající dav“, je hudební skupina čtyř mladých a talentovaných lidí. Zpěvačkou této skupiny je Adéla Kunčíková, na basu hraje Marek Dunda, na elektrickou kytaru Vít Trávníček a na bicí hraje Martina Kuřitková, která je studentkou GPOA a která to za bicíma vždy rozjede a také je neustále plná energie.

Tato skupina vznikla v roce 2018 měsíc před Znojemským Majálesem, kde bylo potřeba vyplnit program nějakou kapelou. Ze známostí se sesbírali a dali dohromady. Na Majálesu byl použit první název kapely - SUEDE. Ještě před vystoupením na pódiu si mysleli, že odehrají a kapela dále pokračovat nebude. Ovšem po odehrání koncertu na náměstí se sešli a padlo mnoho názorů o tom, proč vlastně končit a nezástat kapelou. Začali se scházet a domlouvat, jaký styl hudby a jaké písničky budou hrát. Změnili název na Whispering crowd a začali zkoušet. Zkoušky jsou nepravidelné, ale pokud mají před koncertem, tak pilně trénují i několik hodin, aby byli připraveni.

Nyní si pořádají své vlastní koncerty. Již dva se uskutečnily v hospodě U Polehňů v Přiměticích. Na koncertech se scházejí všechny věkové kategorie a nikdo se tam rozhodně nenudí. Kapela má připravený program na celý večer. Celou akci zahajují music quizem, následuje koncert a na konci celé akce se hraje beer pong.

Věřím, že tato kapela to dotáhne ještě daleko. Všichni čtyři jsou velice nadaní a bojují za své sny. Uživají si každý koncert a všechny tu energii přenáší i na jejich fanoušky. Letos se na ně opět těšíme na Znojemském Majálesu!

Kristýna Míčová
P3.B

Bc. Radka Malinová

sekretářka školy

ROZHOVOR

1. Jak jste se k Vaší současné pozici dostala?

Po rodičovské dovolené jsem hledala práci a v té době odcházela paní sekretářka do důchodu. Přihlásila jsem se na výběrové řízení a vyšlo to.

2. Jak dlouho již na škole působíte a pokud byste musela vybrat jednu věc, kterou byste u nás změnila (případně přidala), co by to bylo?

Na GPOA jsem nastoupila v prosinci 2014. Byl to pro mě návrat do studentských let, protože jsem zde sama absolvovala pedagogický obor výchovná a humanitární činnost.

A co bych u nás změnila, nebo přidala? Zatím mě nic, co by šlo realizovat, nenapadá.

3. Jak vypadá Váš běžný den v práci a co si vlastně přesně představit pod pojmem „sekretářka“?

Vždy, když se řeklo slovo sekretářka, vybavila se mi paní v podpatcích, která nese táč s kávou.

Jsem ráda, že tato práce ve skutečnosti není jen o vaření kávy, ale je i o nějakých schopnostech a vědomostech, empatii, lidském přístupu atd.

Můj běžný pracovní den začíná v 6 hodin a končí v 14.30. Hned po příchodu do kanceláře zapínám počítač, který se mi tímto stává partnerem pro celý den. Ráno vyřizuji a přeposílám e-maily a datové zprávy, které jsou na adresu školy doručeny. Vzhledem k tomu, že nás čeká přijímací řízení, v průběhu celého dne přijímám a eviduji přihlášky ke studiu. Mezi touto činností zodpovídám telefonické dotazy a plním požadavky vedení školy, učitelů a žáků. Během odpoledne přerozdělím přijatou poštu a tu připravenou k odeslání odnesu na poštu. Veškerou písemnou korespondenci zakládám, vytvářím spisy atd. ... Vedu vlastně běžnou administrativní agendu J

4. Jsou při Vaší práci dobré vztahy s vedením školy samozřejmostí nebo to není prioritou?

Určitě, každý se ve svém zaměstnání chce cítit dobře a to jde ruku v ruce s dobrými vztahy mezi kolegy. Samozřejmě dobré vztahy s vedením školy vnímám jako prioritu číslo 1.

5. Když jste sama chodila do školy, dovedla jste si představit, že jednou budete podobnou pozici zastávat?

To vůbec ne. Já jsem si sama sebe v dospělosti představovala jako paní učitelku. Proto jsem také absolvovala pedagogickou školu. To, že mě více baví práce v administrativě, jsem zjistila až v dospělosti.

6. Jaké předměty jste Vy sama měla ve škole nejraději?

Na střední škole mě bavila pedagogika a psychologie.

7. Jak ráda trávíte volný čas?

Ráda běhám, chodím na procházky se psem, čtu nebo si prohlížím historické fotografie našeho města.

8. Viděla jste v poslední době nějaký film, který byste nám ráda doporučila?

V poslední době jsem viděla film Ženy v běhu, což je takový humorný rodinný film.

Tak třeba by vás taky pobavil.

9. Je něco, co byste chtěla prostřednictvím vzkázat žákům?

Chtěla bych jim spíše popřát, aby na ten čas, který tady po dobu studia stráví, vždycky rádi vzpomínali.

RECENZE

Historie včel - Maya Lunde

Víte, vybrat jednu knihu, o které bych Vám pověděla, bylo těžké. Rozhodovala jsem se několik dní, jelikož za poslední dobu jsem četla spousty knih, které by si zasloužili, aby se o nich vědělo o trochu víc. Nakonec jsem se rozhodla pro Historii včel od Maji Lunde. Román světové literatury, o kterém se u nás bohužel téměř nemluví, ačkoliv autorka získala hned několik prestižních ocenění a kniha byla přeložena do 19 jazyků! Ještěže jsme mezi nimi.

Pokud Vás odradí, že je spojena s včelami a Vy hmyz právě dvakrát nemusíte, nenechte se zmást. Jedná se o knihu obrovského významu, která nám ukazuje, kam až by nás mohly naše chyby zavést. V knize jsou spojeny tři dějové linky, které se prolínají a odehrávají v minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

Vracíme se do roku 1852, kde biolog William, jenž se stará o svou početnou rodinu, bojuje s těžkou depresí. Již několik měsíců jen ležel v posteli bez kapky naděje, že by život opět mohl dávat smysl. Rodině pomalu dochází peníze, ale dcery a manželka jsou na Williama milé a snaží se s ním trávit čas, mluví na něj, předčítají mu. Pravdou ale je, že se jejich rodina i život pomalu rozpadá. Až jednoho dne přijde za ním do pokoje nejstarší syn Edmund. Navštívil ho poprvé za oněch několik měsíců. Vyčte mu, jak zbaběle se zachoval, jak velice ho otec zklamal. Zklamání nejstaršího syna, pro nějž vždy chtěl být vzorem, ho postaví na nohy. Začne pracovat a nejen to. Popadne ho opět obrovská vášeň k biologii a je odhodlaný postavit ideální úl, kde by mohly včely žít stejně jako v přirozeném prostředí.

Druhá dějová linka se odehrává v roce 2007 v Ohiu, USA. Chovatel včel George má problémy se svým synem, který studuje vysokou školu a odmítá pokračovat v rodinném řemesle. To však není jediný problém, který trápí nejen George, ale i ostatní chovatele. Po celém světě začaly mizet včely. Miliony včel. Chovatelé přišli zkontrolovat úly a ty byly jednoduše prázdné. Po veselém bzucení zůstalo jen ticho a několik larev, o které se již neměl kdo starat. Nikdo však netuší, co je příčinou.

V třetí dějové lince nahlédneme do roku 2098, do světa, kde včely již nejsou. Nacházíme se v Číně, v zóně 242. Čína se téměř jako jediná ze světových velmocí dokázala udržet. Tao pracuje jako všichni ostatní lidé na opylování stromů a jiných květů. Pracují den co den, dlouhé hodiny chodí v korunách stromů a malým štětečkem přenáší pyl na drobné kvítky.

Volný den jen párkrát do roka a přiděly jídla jsou tak malé, že jsou všichni slabý a vyčerpaní. Maso už není nikde vidět, jelikož nebylo zvířata čím krmit. Tao má malého syna, kterému je sedm let, což znamená, že za tři roky se připojí k dělníkům v sadech. V jeden takový volný den vyrazila Tao se synem a manželem do sadů. Když na chvíli nedávali pozor, syn zmizel. Nalezli ho v bezvědomí. V nemocnici jim nechtějí nic říct, dokonce jim nechtějí ani syna ukázat, a tak Tao začne pátrat na vlastní pěst. Společně s ní se dozvídáme nejen, co se stalo jejímu synovi, ale i co stojí za zkázou veškerého včelstva.

Kniha byla čtivá a napínavá, hltala jsem každou stránku. A co jsem ocenila nejvíce, byl nápad a téma celého příběhu. Donutila mne se zamyslet nad hodně věcmi. Proto bych vám všem chtěla tuto knihu doporučit, jelikož mluví o tématu, které se dnes dostatečně neřeší a není v našem podvědomí. Autorka vydala i druhou knihu, která je přeložena do češtiny jménem Modrá, řešící světový nedostatek vody, určitě se na ni v nejbližší době taky vrhnu!

Viktorie Štyriaková
zástupkyně šéfredaktora
G2.B

Světové rekordy překonané od posledního čísla

Obvykle asi na internetu vidáte články typu „Co se stalo důležitého v roce 2018“. Samozřejmě, něco podobného se asi nabízí. Pojďme se však nyní přesunout do trochu odlišné reality a neposuzovat čas tradičně dle hodin a kalendářů, ale podle čísel školního časopisu. Jen pro připomenutí (i když kdo by vyškral ve své paměti zrovna tuhle vědomost) poslední číslo vyšlo v červnu 2018. Když se na svět tedy podíváme touto optikou, naše pole působnosti se rozšířilo na 9 měsíců. Za tuto dobu se toho samozřejmě mnoho událo a kdekoho by možná zaujal článek ve stylu „Jak se změnil svět od posledního čísla“. Jelikož důležitých událostí za toto období se však nastřádalo opravdu hodně, byl by tento článek pro vás vzhledem ke svojí délce spíše časovou přítěží. Pojďme se tedy zaměřit na borce, kteří na naší planetě překonali v období posledních devíti měsíců světový rekord a dostali své jméno až do Guinnessovy knihy.

Pro odhalení prvního rekordu je potřeba přesunout se do Irska. Země, jejíž momentálně největší starostí je, jak honosně oslavit svátek svatého Patrika, má mezi svými obyvateli mnoho skrytých hrdinů. Jedním z nich je nepochybně i nesmírně statečný muž z Dublinu jménem John Crowe. Co tedy vlastně udělal? Kolik životů zachránil? Věřte, že ani jeden. Přesto vešel do historie a minimálně díky Guinnessově knize bude navždy adorován a připomínán. Dokázal totiž během jediné minuty... vytvořit neskutečných 78 klobás! Kromě toho, že 78 je přirozené číslo a římskými číslicemi bychom ho zapsali jako LXXVIII, můžeme o 78 říci v souvislosti s klobásami také to, že tolik uzenin na posezení fakt jen tak někdo nesežere. Proto je třeba si jméno John Crowe dobře zapamatovat a jednou o něm za jeho uznáníhodný čin třeba vyprávět svým dětem. Zaslouží si to.

Ani druhý muž, o kterém si nyní povíme, opravdu svým činem svět nespasil. Jeho zápis do tabulek je však taktéž obdivuhodný. Jeho jméno je Bull Bullard a je členem basketbalového týmu Harlem Globetrotters, který byl založen pouze pro exhibiční účely, a i překonávání světových rekordů je jedním z jeho hlavních cílů. Nyní si připsal další zářez na pažbu. Právě Bull Bullard se totiž dokázal trefit zády ke koši na dálku 17 metrů a tři centimetry. Mimochodem Harlem Globetrotters překonali v loňském roce dalších pět světových rekordů (celkově již 21), ovšem žádný další již nebyl tak úžasný jako právě trefa zády ke koši z takové vzdálenosti. Sám Bullard si ale nepočínal úplně šikovně, když pak v následujícím rozhovoru přiznal, že jeho trefa byla vlastně zcela náhodná. Pro vás z toho plyne jasně ponaučení a basketbalista může sloužit jako ideální příklad, jak neprodávat své úspěchy.

Další významná osobnost, které se budeme věnovat, se jmenuje Matt Denton. Britský inženýr si snad ani nekladl za cíl světový rekord překonat, spíše pokořený milník tak nějak vyplynul z jeho práce a koníčku zároveň. Jako odvěký fanoušek Star Wars chtěl nějakým způsobem ztvárnit postavu imperiálního chodce. Pochopitelně nenašel lepší způsob, než držet se přesného zadání a rovnou tedy sestrojil robota. To je možná hezké, ale Denton tím zároveň také sestrojil největšího chodícího robota na světě. Jeho velikost bohužel asi nejde slovy nijak akurátně vyjádřit, ale pokud si dáte tu práci a Dentonovu mašinu si najdete, jde z ní opravdu strach. Na její využití se radši neptejte.

Předposlední rekord, kterým se budeme zabývat, nás zavede do říše zvířátek. A dokonce se týká i zvířátek milovaných, nejlepších přátel člověka, tedy psů. Faether a Geronimo ze Spojených států však nejsou jen tak ledajací domácí mazlíčci. Jejich majitelka je totiž cvičí především jako záchranářské psy. Pokud jde o záchranářské schopnosti, starší Geronimo je v praxi sice dle slov majitelky užitečnější, ovšem na druhou stranu v knize rekordů je zapsaná zase dvouletá fenka Feather. V minulém roce totiž dokázala přeskočit překážku ve výšce 192 centimetrů. Jen si představte obrázek hodně vysokého člověka z vašeho okolí, kterak ho celého rovně postaveného přeskočí dvouletá fenka. Strhující.

A poslední světový rekord, který je třeba si připomenout, opět charakterizují slova jako bizár a šílenství. K pokoření rekordu stačilo třiatřicetiletému Indovi Manoji Kumarovi na jednu stranu poměrně málo, ovšem zase nelze říci, že by dostal své slávy úplně zadarmo. Dokázal totiž do svých úst nacpat najednou 459 brček. To, že se nikomu nic jiného nepovedlo, je na jednu stranu dobrá zpráva pro Inda, na druhou stranu i dobrá zpráva pro lidstvo, protože podobných šílenců mezi námi není až tolik. Když už jsme u toho slova šílenec, věřte, že Kumar se o tento světový rekord pokoušel 8 let! A jak se říká - kdo si počká, ten se dočká.

Jan Ondruš
šéfredaktor
G6.A

11

Maturitní šílenství

nutnost, nebo zbytečnost?

12

Maturita se zpravidla drží devatenáctého roku života studenta jako h*vo košile. Je to neoddiskutovatelně jeden z velmi důležitých studijních i životních milníků, který je většinou ozdoben vavřínovým věncem. Většinou! Je to jako s ohňostrojem. Se zatajeným dechem sledujeme, jak se při výjimečné události rozlévají po nebi barvy jedna přes druhou a všechno kolem duní. Jsou však i případy, ač ne příliš časté, kdy ohňostroj nemilosrdně trhá údy a naši pokožku mění v paletu podzimních barev.

Je tedy na místě bát se maturity? Dobře vím, co chcete slyšet a co vám taky emeritní maturanti často říkají: „Maturity se neboj, neuč se tolik, je to fraška!“ Já vám ale řeknu něco, co slyšet nechcete – bojte se. A bojte se, jak nejlépe dovedete. Maturita není těžká, ale naložit dobře s maturitním strachem a nejistotou, to těžké je. Až ale přijdete na svou vysněnou vysokou školu a zjistíte, že po semestru sladce stráveném alespoň částečně mimo teplo rodinného krbu, následuje zkouškové, kdy se vás budou skutečně snažit zkoušet, budete alespoň malinko tušit, že ten strach, než zaklepete na kancelář zkoušejícího, není špatný, ale že tam prostě patří.

A jak probíhal můj maturitní den? Ráno jsem oblékl těsné šaty a pln obav jsem vyrazil vstříc velkým věcem. Když jsem dorazil do té strašné třídy, co sloužila jako čekárna, spatřil jsem svoje spolužáky tak, jak jsem je neznal. Byli vyděšení a já s nimi. Každému přicházely na mysl mezery v potřebných znalostech, a tak mnozí listovali ve svých nechutně a nepřehledně počmáraných sešitech nebo v listech s maturitní četbou nabytých různými způsoby, protože těch 20 titulů se přece fakt nedalo přečíst! Konečně na mě přišla řada. Fyzika... Doufal jsem v mechaniku, přišlo elektro. V angličtině jsem pošilhával po nějaké pěkné geografické otázce a nakonec jsem byl nucen hodnotit, jaké mají za velkou louží školky. V literatuře mi to bylo jedno, jen ať se o tom dá alespoň trošku rozumně mluvit... POLÁČEK!! Nevyšlo mi nic, ale vlastně vyšlo všechno. Dalo se to.

Otřel jsem si čelo, sbalil věci v čekárně, popřál zbylým spolužákům hodně štěstí, neboť štěstí je nejjednodušší cestou k úspěchu, a rozešel se domů s myšlenkou na to, že za pár dní již budu přebírat vcelku pěkné maturitní vysvědčení za doprovodu tónů nepěkně reprodukováného Gaudeamus igitur. Ony následující čtyři měsíce prázdnin byly pro zotavení se z prvního kontaktu se zvláštním akademickým světem, ač ještě v prostorách školy střední, dostatečně dlouhou dobou.

Co říci závěrem? Maturita v „suchym triku“ by nebyla maturita. Tak se ty těsné sváteční šaty nebojte alespoň malinko propotit.

Požádal jsem redakci, aby neprováděla korekturu textu. Čtenář si tak má možnost udělat obrázek o tom, jak se těžce nabyté znalosti vytrácejí a napsané texty se s odstupem času plní chybami školáckého charakteru.

Jan Stulhofer
maturant 2017

2. ČÍSLO

2. číslo časopisu
GYMOPED vyjde
19. června 2019